

SPEJDERNES MAGASIN

32.Aargang

Sept. 1948

..... Nr. 7

VED LEJRBALET

OGSÅ SPEJDERNE HJALP

I har alle læst om den store spulykke med ålborgdamperen »Kjøbenhavn« og om det mod og den hjælpsomhed, både skibets mandskab og mange af passagererne viste. De er et eksempel også for os spejdere, for spejdere skal have mod og være hjælpsomme, når vanskelige situationer indtræder.

Selv om der ikke var spejdere ombord, ydede en hel del spejdere hjælp i forbindelse med ulykken, nemlig ålborgspejderne. Jeg har bedt kolonnechefen for Ålborg Kolonne, Børge Thuen, om en beretning herom, og den synes jeg, I skal kende. Den lyder således:

»Om formiddagen kl. 10 modtog jeg telefonisk opfordring fra oversygeplejersken på Ålborg Amtssygehus om assistance. Jeg alarmerede 3 tropsassistenter og 4 skovmænd, som var ansat hos arbejdsgivere, som jeg var sikker på ville forstå sagen. (På dette tidspunkt var der uklarhed om ulykkens omfang). De 7 mand stillede i uiform ved Amtssygehuset fra 10—20 minutter efter alarmeringen. De blev posteret således, at de kunne vejlede ambulancerne (der var mange udenbys imellem), dirigere færdslen og vise de pårørende til kontor og venteværelse og iøvrigt som dørvagter besvare almindelige forespørgsler.

Kl. 10.45 tilbød jeg Det civile Luftværn vor assistance, men på det tidspunkt vidste man stadig for lidt til at træffe yderligere dispositioner. En time senere aftalte jeg med lederen af Luftværnet, at vi skulle stille mandskab til modtagelsen af redningsskibet »Frigga« kl. 13. Fra 11.45 til 12.00 gav jeg mine 10 tropsførere ordre til at stille med alt disponibelt mandskab over 16 år. Da jeg kom til stillestedet 12.50 var 40—50 mand mødt og allerede indsat i afspærringstjenesten ved havnen.

Til Amtssygehuset afgav jeg yderligere 6 mand til portørtjeneste og lignende kl. 13.00.

Afspærringstjenesten, som spejderne foretog

under politiets ledelse, fungerede godt og gnidningsløst. Jeg hørte senere anerkendende ord om spejdernes optræden. Efter landsættelsen af overlevende og omkomne ophævedes afspærringerne gradvist, efterhånden som politiet fandt det rimeligt, og spejderne trådte af.

Med 6 førere tog jeg til Amtssygehuset, hvortil de fleste sårede var indbragt. Her fungerede spejderne også tilfredsstillende. Baptistspejdernes korpssekretær, som har stået for modtagelsen af de sårede, udtalte sin respekt for vor alarmering og spejdernes praktiske hjælpsomhed.

Det er et udmærket stykke arbejde, ålborg spejderne har udført.

DE ÆLDRE SPEJDERE

trådte også i virksomhed. Som I sikkert ved, er der et »Spejdernes og Væbnernes Bloddonor-korps«, der består af spejdere og væbnere over 18 år, som afgiver blod til patienter, som skal have blodtilførsel, når disse har mistet for meget blod.

Donorerne (blodgiverne) blev alarmeret kl. 9; der mødte 25, og alle forskellige blodtyper var repræsenteret. På Amtssygehuset afgav en del af donorerne straks blod til en »blodbank«, det vil sige, at blodet blev afgivet og opbevaret til senere brug, hvorefter donorerne kunne træde af. Tolv patienter fik blod dels til behandling for chock, som de fleste af passagererne havde fået ved den uhyggelige oplevelse, og dels i forbindelse med operationer.

Andre donorer var klar til direkte at overføre blod til patienter, og en del af dem blev sendt til Hals for at være klar der, da man først regnede med, at damperen »Frigga«, som havde mange af de reddede ombord, ville lægge til der.

Jeg håber, at alle spejdere, når de bliver 18 år, vil melde sig til Bloddonor-Korpsen, for på denne måde at være rede til at yde en goodturn mod deres medmennesker, når der er brug derfor.

SE PRÆMIEKONKURRENSEN SIDE 83

Har du taget

FORSTMAND

Spejderliv er friluftsliv, og de fleste af os forstår vel herved et liv i skoven. Det er måske heller ikke helt galt, — skoven er sikkert det sted, hvor vi har størst bevægelsesfrihed, og det sted, hvor vi kan komme ud for de fleste oplevelser. Man må derfor undre sig over, hvor forholdsvis få spejdere, man træffer med mærket *Forstmand* på armen. Det er vel ikke, fordi det kræver det meste af et helt års omhu og arbejde? For det er sikkert ikke interessen, der mangler, og langt de fleste af jer kan skaffe en lille plet jord på en mark, i en skov eller have, hvor I må udplante de 8—10 små bøger eller graner eller andet træ. (Det er klogest at lade 8—10 være det mindste antal, der plantes ud).

Jeg går ud fra, at du ikke begynder at eksperimentere med at flytte planterne fra en stille skovbund til en åben og stormomstust mark, og at du ikke vil »hærde« træet ved at flytte det fra muldjord til sandjord eller på anden måde revolutionere de Betingelser, det skal vokse op under. Hvis du yderligere luger jorden omkring plantestedet godt og vander rigeligt i den første tid efter plantningen, så taler alt for, at træet vil klare sig.

Samlingen af træers blade

bør egentlig suppleres med deres frø (hvoraf en del er afbildet på næste side). Det er et dårligt kendskab til frø, som kun er baseret på en tegning! — Af hjælpemidler til bestemmelse af træarter er korpsets håndbog »Aarets Gang i Naturen« en af de bedste, men ogsaa fx. Hee Andersens & Ødums »Paa Opdagelse i Naturen« er fin. Også tavlen i »Den lille Spejderbog« kommer du langt med.

Udvisningsmærker, afdelingsgrænser og afdelingspæle vil jeg overlade til en skovfoged at forklare dig. — (Bed om at se en ridsekniv).

Skovbrande

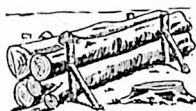
kan enten være skovbundsbrande, eller de kan afbrænde træerne med kroner og det hele. De sidste er de farlig-

ste: sværest at slukke og dyrest for skoven. I begge tilfælde skal du først og fremmest få tilkaldt en masse mennesker med stokke, spader osv., som de kan slå ilden ned med, og med økser og save, som de kan lave et brandbælte med, — et godt stykke vej fra ilden og i læsiden (navnlig i hård blæst er skovbrande farlige og breder sig hurtigt). Skovbundens blade og de afhuggede træer og grene kastes et godt stykke hen imod ilden, og alle anstrengelser rettes mod 1) at gøre brandbæltet så bredt som muligt, 2) at hindre ilden i at springe over bæltet. — Ved skovbundsbrand skal man ikke gøre sig anstrengelser for at fælde voksne træer, — blot de er fri for grene i god højde fra jorden, skal de nok klare sig igennem uden at fænge.

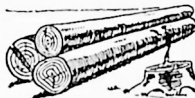
Selv om jeg håber, at du aldrig får brug for disse råd, er de dog nyttige, da alt for mange sommergæster tror, at skovbunden kan fungere som spisebord, divan, skarnspand og askebæger på een gang, — og askebæger er den i hvert fald ikke! Derom kan de mange skovbrande vidne.

Af fældede træer

får man 1) gavntre m. v., 2) brænde og 3) affald. — Affaldet lader man ligge i skoven, — dels kan det ikke betale sig at slæbe det bort, og dels gør det nytte ved at holde sammen på bladene og hindre, at god muldjord efterhånden bliver til sur, tør og gold morbund. — Brændet kan være stød (som før krigens næsten aldrig blev taget op), ris (højest 5 cm tykke grene, som lægges i »bunker«), kvas (højest 15 cm tykke grene, også i bunker), vrags (beskadiget træ, krøllede grene) o. a. Hvis du vil tage Forstmand, er du vel allerede klar over, at:

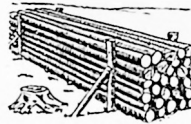
KLODSTRÆ

KVEJLER

KVAS

STÆNGER

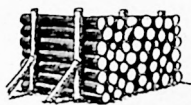
KLOV

SNITGAVN

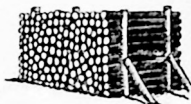
VRAGBRÆNDE

FAGOT

STØD

KNIPPET

Gran er godt til optænding og til at give lys,
 bøg er godt til kogebaal (tyndere brænde) og
 til lejrbaal (tykkere grene),
 eg er godt til glødebål (bagning, stegning), men
 fænger dårligt,
 — alt forudsat, at træet har ligget længe og
 luftigt på skovbunden,
 og at
 pil og poppel, tildels også hyld, brænder om-
 trent lige så elendigt som en gammel skjorte.

Gavntræ

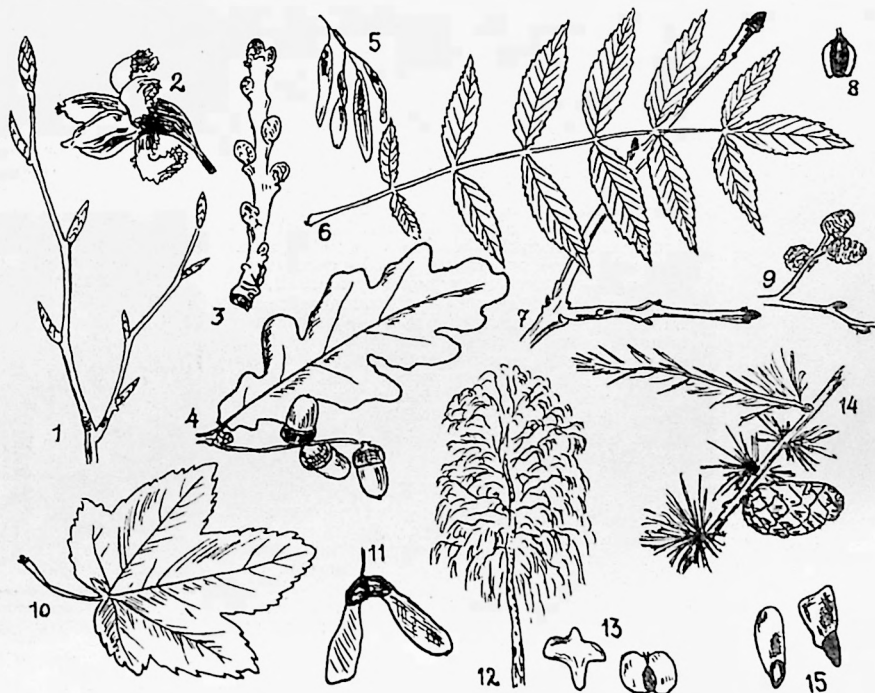
af bøg og andet løvtræ lægger man op på
 mange måder: i *kævler* (stammer og grene, der
 er over 30 cm i diameter og over 2½ m lange),
stort snitgavn (mindst 30 cm i diameter, 61 cm
 langt), *klov* (61 cm langt, kløvet træ i store
 stykker med over 15 cm »diameter«), *knuder*
 (lidt mindre end klov, »kan læsses af een
 mand«), *fagot* (61 eller 100 cm langt, ukløvet,
 af frisk træ 10—15 cm diameter), *knippel* (61
 eller 100 cm langt, ukløvet, af frisk træ 5—10
 cm diameter), *industriknippel* (kløvet fagot,
 lagt sammen med knippel).

Nåletræ sorteres bl. a. i *telefonstænger*, *tøm-
 mertræ* (fx. til tagværk i huse), *spir*, *lægter* og
stager (hele stammer, hvis diameter 1 m fra
 rodenden er henholdsvis 12—15 cm, 7—12 cm
 og 3—7 cm), *rafter* (af fyr og lærk, uden kvas),
snitgavn (fx. papirtræ, træuldstræ, kasetræ),
 og desuden brænde, kvas osv. Når jeg tilføjer,
 at der er specielt træ til møbler, skibe, smør-
 dritler o.m.a., så er listen sikkert rigelig lang,
 skønt der stadig mangler noget.

Jeg mangler også stadig noget, hvis jeg skulle
 gøre Forstmand færdig. Det er imidlertid ikke
 mig, der skal gøre det færdigt — det er dig.
 Plantetiden er inde. Brug
 den, og
 god fornøjelse!

Hjortefod.

- 1—2 Bøg (2: Bog)
- 3—4 Eg (Eg - Agern)
- 5—7 Ask (NB. sorte knop-
per)
- 8—9 El (8: Frø med vin-
ger. 9: Elle»kogler«)
- 10—11 Ær (= Ahorn)
- 12—13 Birk (Vortebirk -
13: Rakleskæl og frø
med vinger)
- 14 Lærk (eurp. lærk)
- 15 Granfrø (fra v.: Rød-
gran, ædelgran)

TOVTRÆKNING PÅ FYN...

Ottawa 8/8 48.

„Gun Logan“ fanget

Fra Blackwood-Distriktet meddeles nu, at det takket være Nord-Vest-Politiets energiske indskriden er lykkedes at genoprette ro og orden i distriktet. Smuglerbanden er uskadeliggjort, og selve lederen — den berygtede guldgraver og kvægtuv »Gun Logan« — er fanget.

Fra en af de deltagende udvalgte skovmænd, der var med i smuglerjagten som medlem af Nord-Vest-Politiet har vi fået sendt følgende små beretninger i billeder og tekst.

Det var en hård tur. Gennem 4 døgn's jagt uden pauser blev »Gun Logan« indkredset. Vi banede os vej dag og nat gennem tykt og tyndt i vildmarkens vanskelige terræn.

En dag fik min kammerat og jeg ordre til at forfølge 2 banditter, der vilde bytte 2 kasser patroner med et bundt kostbare skind hos Shawneestammen, altså smugle ammunition til indianerne. Efter 4 km gennem tæt nåleskov befandt vi os ved bredden af Ontario Lake, der på dette sted er ca. 400 m bred. Smuglerne var i kano sat over søen, og vi måtte hurtigst muligt lave en primitiv »båd« af vort teltunderlag og nogle grene og granris. Det blev en fugtig omgang — takket være nogle små utætheder var der lige så meget vand indenbords som udenbords — dog, vi kom over, — men senere tabte vi sporet, så vi fik ikke fat i fyrene; den ene blev dog senere fundet skudt af indianerne, den anden slap denne gang. Vi bivukerede ved bredden af Black-River den nat og måtte tænde ild på primitiv vis med ildbor, da vore tændstikker var blevet våde på turen over Ontario Lake.

En anden dag signaleredes fra en fremskudt post ude i vildmarken en vigtig meddelelse, der pr. ordonnans i hast bragtes til fortets kommandant: »Huronerhøvdingen Sorte Ørn sender i nat ridende bud med hemmelig besked til Gun Logan. Mohikanerhøvdingen Brune Bæver kender rytterens rute.« — Så gjaldt det om

Indianerne hjalp Gun Logan ved gang_paa gang_at odelægge broerne over Black River.

Et par medlemmer af Gun Logans bande stjal en nat 2 heste på en ranch syd for Blackwood. En politipatrulje sporede tyvene 4 km gennem de vildsomme skove og arresterede dem, medens de holdt rast.

at finde Brune Bæver, der så vidt man vidste befandt sig et eller andet sted i skovene syd for fortet.

Vi blev sendt ud 2 og 2 hen under aften, en trediedel af fortets styrke blev sat ind på denne opgave. Kun få oplysninger havde vi, men Brune Bæver skulle findes for enhver pris inden kl. 1 nat, og vi spredtes ud i nattens tavse skove.

Kort før kl. 1 masede vi op gennem krat og brombærranker til toppen af Woodpeckerhill, og her traf vi Brune Bæver og fik den ønskede oplysning, og så gik det i løb gennem skoven for at nå frem til vejen, hvor rytteren skulle komme. Med forrevne knæ og buler i panden nåede vi den vej, vi mente var den rigtige, vi smed os i underskoven og ventede, mens vi pustede ud. Kun stilhed og skovens sædvanlige lyde med ugleskrig i det fjerne. Havde vi taget fejl, eller var det for sent? Vi lå åndeløst lyttende, — var det ikke dæmpede hestehove vi kunne høre? Jo, lyden kom nærmere, vi anstrengte vore øjne, og der dukkede 2 ryttere, indianske krigere, frem af mørket. Vi går roligt frem på vejen og standser dem: »Det er Nord-Vest-Politiet, må vi få de breve, I fører med jer.«

Kl 2 Nat var vi tilbage i fortet med brevene.

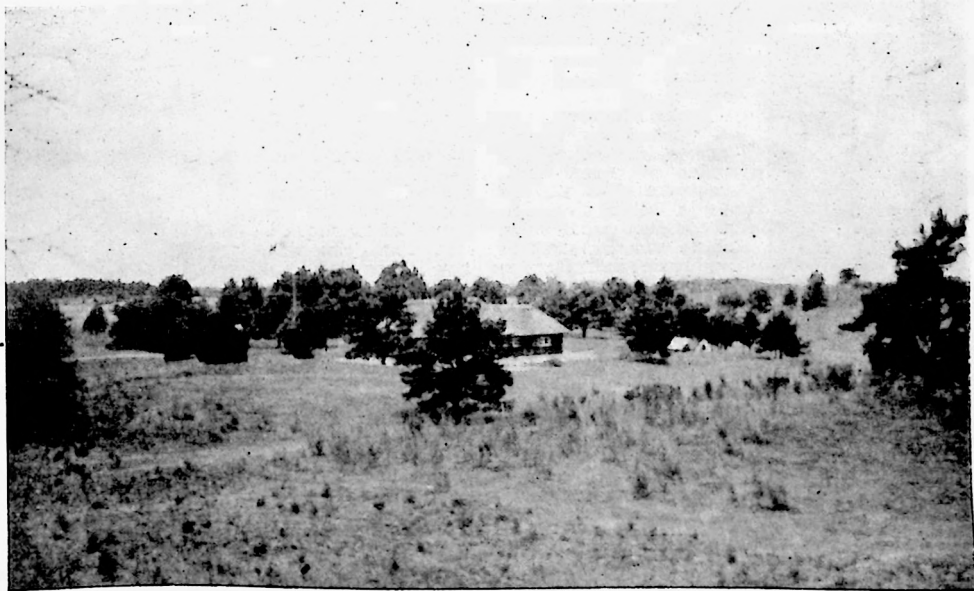
Takket være de fra de ridende indianerkrigere opsnappede breve lykkedes det 2 dage senere at overrumple smuglerbanden og fange Gun Logan, der bagbundet blev ført til fortet på sin hest.

Mohikanerhövdingens datter Sicanoya fører Gun Logan til sin faders wigwam.

Paa Woodpeckerhill, hvor Brune Bæver fandtes.

Fort Hylkedam, som det er beiliggende umiddelbart nord for Blackwood.

"The Pageant of

Med en dansk-amerikaner

Forfatteren af denne artikel har været spejder i 1. Hjørring Trop. I 1914 udvandrede han til USA og har indtil fornylig været tropsfører derovre. Vi har valgt at aftrykke hans artikel uændret, for at I kan se, hvor forbløffende godt han har holdt sit danske vedlige trods 34 års adskillelse fra hjemlandet. Red.

Mange gange har jeg set spejdere her i USA indøve indianer danse og de gjorde det meget godt. En skøn dag læste jeg noget i avisen — pludselig sprang jeg op med et indianerhyl: Der skal jeg hen!

Haskel Institute i Lawrence, Kansas, vilde presentere "The Pageant of the Peace Pipe", et æresminde for de 500 eller flere amerikanske indianere, som var faldet i den anden verdenskrig. Haskel Institute er et universitet for indianere, som opholdes af regeringen.

Da vi kom til Lawrence, Kansas, saa vi i nærhed af Haskel en 40—50 telte, hvor Indianer fra forskellige stammer fra nabostaterne havde slaaet læ, der var kommen til denne festlighed.

Ved nogle af teltene brugte de endnu deres gamle skik med at hænge skiver af kød paa en stang og saa tørres af solen. Kødet var næsten sort. Nogle bagte over aaben ild en slags pandekager, stegt i fedt, som solgtes for 25 cents stykket. Andre solgte tom-tom's og smaa No-vetty tøffler. De fleste sad i deres telte eller

besøgte andre for gammel venskab. Deres samtale var over vor forstand, nemlig i deres eget sprog.

Haskel Institute har et stort Stadium, som bruges for fodbold og anden sport og begivenheder. Det var en dejlig aften, ikke en sky. Solen sendte sine sidste stråler, og folk myldrede ind. Der er sædeplads for syv tusind, men der blev pakket ti tusinde mennesker.

Ved den yderste ende af "the field" var to store tepee's, hvor indianerne samledes. Deres dragter er enestaaende, kønne, maleriske. En høvding, White Eagle (Hvide Ørn) kom gaaende, mens han sqaw

The Peace Pipe"

til indianer-opvisning!

(kone), som det er deres skik, fulgte bagefter ham.

I midten er en platform smykket med grønt. Hele terrænet er græs, saa det ser ud, at platformen er en lille høj. Der er 7 ildpladser, som nu, da mørket falder paa, tændes. Man begynder at føle, at man er sat tre hundred aar tilbage. Processionen sætter sig i gang. De forskellige bliver ledet af deres høvdinger. The Pageant aabnes med en bøn fra en høvding.

Saa følger den alvorlige ceremony, tænding af fredspiben. Høvdingerne sidder paa den lille høj, enhver tager et godt drag af piben. Saa bliver den overrakt til Æresgæsterne; stedfortræderen for Presidenten, Governøren af Kansas og andre højheder tager et drag af piben. Imens opføres "pibedansen" af Potawatomi stammen fra Kansas til tom-tom's alvorlige lyd.

Efter denne højtidelige ceremony opføres en mængde episoder fra deres historie, fra den gang i 1662 da William Perm sluttede en pagt med de Delaware indianer og op til nutiden. Trods alle pagter blev indianerne trængt stadig længere vest paa. Man ser engelske og franske og amerikanske soldater til hest og til fods. Pioneren med den lukket vogn og alt tilhørende.

Under de forskellige episoder danser indianerne fredsdansen, krigsdansen, buffalodansen, ildadansen osv. Kvinderne danser med i mere moderat tempo. En lille dreng af Potawatomi stammen fik vældig haandklap for hans straalende Dansen.

Den sidste episode handle om nutiden. Indianer i den amerikanske hæruniform, som hjalp med til at vinde freden. Flagdansen blev udelukkende danset af kvinder til ære for dem, der gav deres liv. En bøn blev sagt i deres sprog, og en sang blev sunget af cho-ret.

Under krigen 20 Navajo indianer blandt andre blev trainet til at tage part som "code-talkers". Under slaget krøb disse op til fronten og sendte deres meddelelser

Foroven: En dreng fra Potawatomi stammen lynskudt under dansen; til venstre: Høvdingen "White Eagle" fra Wisconsin; til højre "White Eagle"s son med stammens tam-tam.

om sandaler

SEPTEMBER-JAGTMÅNE

Du har i ferien sikkert set adskillige faconer på sandaler — selvfølgelig har damerne rekorden i tossede påfund — men herresandaler har også vist sig i mange skikkelser. Fælles for de fleste er efter min mening, at de ikke er rigtige sandaler. Der er alt for meget remmeværk på; det er snarere et par sko med store huller i.

Sandal-sålen kan laves af læder eller af gummi. Bedst vil det være, dersom du kan få fat i et stykke tykt sålelæder eller en tyk gummiplade. I så fald sætter du din nøgne fod derpå, og idet du holder en blyant lodret, lader du den følge hele vejen rundt og afsætte omridset af foden på læderet eller gummi. Nu trækker du en linje, som går et par millimeter uden for området og som vel følger det, men dog ikke ind i alle krinkelkrogene mellem tærne, og efter denne linje skærer du sålen ud. Når den er udkåret, lægger du den blot med bunden opad på læder- eller gummipladen igen og skærer den anden sål ud efter den første.

Hvis du ikke er saa heldig at kunne fremskaffe noget læder eller gummi, kan du i stedet købe et par filtsåler med lædersål, som man bruger til strikkede hjemmesko.

Foruden sålerne bruges et par tynde lædersåler samt nogle remme. Se på tegningen, som viser, hvordan disse dele skal se ud. Til at holde sålen fast på foden bruges en rem tværs over foden lige bag ved grunden af tærne, samt remmen bag om hælen og foran vrysten. Disse remme fastsys oven på sålen, og for at det ikke skal være ubehageligt at gå med bare fødder oven på remmene, syes oven på det hele den tynde lædersål.

Hvordan nu sy det fast?

Hertil skal bruges en svær nål og noget stærk tråd. Nålen kan enten være en stærk stoppenål, du låner af din mor, eller du kan købe en rigtig skomagernål i en læderforretning. Sy med skomagertråd eller hampegarn, som du beger med et lille stykke blødt beg.

På undersiden af sålen $\frac{1}{2}$ cm fra randen skærer du nu ud med en skarp kniv et skråt snit et stykke ind i sålen hele vejen rundt langs kanten. Inde i denne ridse skal syningen ligge, for hvis den lå helt fremme på undersiden af sålen, vilde tråden alt for snart blive slidt over.

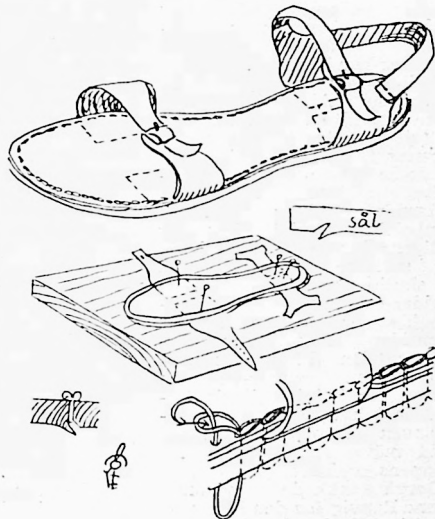
over radio. Det var et sprog, som japanerne kunne ikke knække!

— Alt er stille. Mod øst og west, syd og nord staar der en pibeblæser. Saa løftes piben mod himlen. En stemme høres, som gjengiver enhver indianers tanke: »Hvis Fred skal være, saa skal de gamle veje betrædes.«

Vi hører indianernes nationale hymne. Vi løfter alle vores arme mod himlen efter deres skik: »Maa den store Aand velsigne jer alle.«

Peter M. Greve.

Dersom nålen ikke er i stand til med nogenlunde lethed at stikke gennem sål og remme, må du i forvejen stikke huller hele vejen rundt med en syl. Det gøres på den måde, at du læg-

ger sandalen med bunden i vejret på et brædt. Altså nederst den tynde lædersål, dernæst de steder af remmene, der skal syes fast, og endelig øverst den tykke sål med bunden (den ridsede side) opad. Nu ser du efter, om det hele nøje passer, som det skal sidde i færdig tilstand, og med 3—4 små stifter fæstner du sandalen til brættet, så de forskellige dele ikke kan flytte sig i forhold til hinanden.

Med en tynd syl stikker du nu huller hele vejen rundt med en indbyrdes afstand på $\frac{1}{2}$ cm, idet du først stikker sylspidsen skråt ned i den ridse, som du har skåret hele vejen rundt i den tykke sål, og derefter lodret ned gennem sål, rem og tyndsål ned i brættet.

Selve syningen sker som vist på tegningen, idet den enkelte tråd ligger på undersiden af sålen og — læg vel mærke til det — helt skjult og beskyttet nede i bunden af ridsen i sålelæderet.

Tilbage står nu blot at sy hæle-rem og vristrems samt spænderne fast, og sandalen er færdig.

Jeg har talt.

Korset rundt

Asser Rigs tropshytte er nu indviet.

Så har vi på behørig vis indviet vor dejlige nye tropshytte i Bromme Skov ved Sorø. Det foregik i strålende solskin, og blev en stor dag i troppens historie.

Efter velkomst af rektor Bohn, Sorø Akademi, og flaghejsning, takkede rektor alle dem, der har hjulpet med til at virkeliggøre vor drøm i de mange år, siden den gamle hytte brændte i 1942. En særlig tak rettedes til den gamle Soraner fra Aalborg, der med sin store gave paa 2500 kr. bevirkede, at byggeriet blev virkeliggjort. Rektor så noget symbolsk i, at dette hus, der tidligere havde tjent til bolig for svenske tømmerhuggere, nu skulle anvendes til danske spejdere, et skandinavisk samarbejde, der varslede godt for fremtiden. Idet rektor overrakte nøglen til hoveddøren til tropsførereren, erklærede han hytten for indviet til sit formål, idet han håbede, at spejderloven og spejderløftets ord altid måtte stå levende for troppens spejdere.

Derpå takkede tropsfører Svend Ranvig for den hjælp og velvilje, alle havde vist under opførelsen.

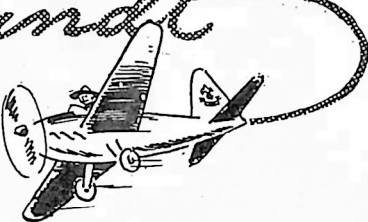
Skovriden Lorentzen fik nu ordet og lovede bl. a. en ny, stor flagstang, da han fandt den nuværende for lille!

Fru Gerda Müller overrakte pigespejdernes emblem i bronze til ophængning i hytten som et symbol på det gode samarbejde, frk. Helga Engberg tolkede paa vers KFUK-spejdernes lykønskning og overrakte et bordflag. I forskellige hold besøgte gæsterne hytten og dens indretning og en patruljelejrplads, der var indrettet på toppen af bakken, sådan som den bør se ud. Kl. 16 samledes gæsterne i hytten om et festligt tebord, og mange gode ønsker udtaltes for troppen og den nye hytte, der skal afløse den gamle.

Til slut takkede tropsførereren for alle gaver og gode ønsker og håbede, at tagbjælkerne fra det gamle hus, som i dag brændte i pejsen, måtte have bragt traditionerne med sig over i det nye hus.

Nyt fra »Lille Pioner«!

Nu studser du ganske sikkert, for du ved vel sagtens ikke, hvad »Lille Pioner« er for noget. Men nu skal jeg fortælle dig det. »Lille Pioner« er et forholdsvis nyt spejderblad, måske lidt for sig selv, idet læserne selv leverer alt stoffet til bladet. Siden du sidst hørte fra os, er det gået stærkt fremad. Abonnements-tallet er steget, men vi kan tage endnu flere abonnenter. Er DU blandt dem, der ikke abonnerer paa »Lille Pioner«?

I så fald er det på høje tid, du får et abonnement. Det hele ordnes ganske simpelt ved, at du sender enten 3 kr. (et års abonnement) eller 1,60 kr. (et halvt års abonnement) pr. postanvisning til: Spejderbladet »Lille Pioner«, Sdr. Ringgade 37, Århus. Hvis du hører under Århus Divisionen, er priserne: 2.50 og 1.30.

Slesvig er vor jord — Danmark er vor mor....

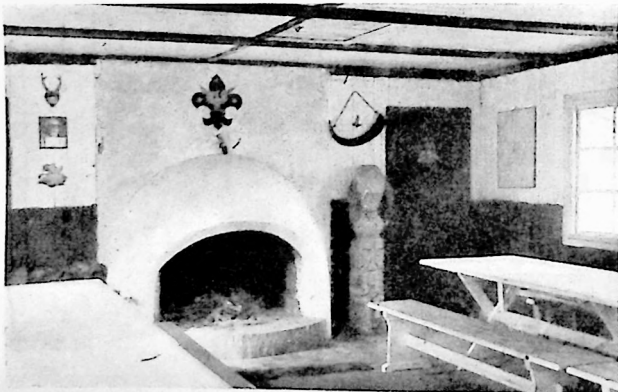
Kort før sommerferien havde Tønder Troppen besøgt af 40 danske spejdere fra Flensborg. Om lørdagen havde vi lejrbl. i Tved Plantage — dog uden bål p. g. a. brandfaren. Der var glimrende underholdning af både Tønder- og Flensborgspejdere. Om natten var vore sydslesvigske gæster privat indkvarteret.

Dagen efter var vi tidligt på benene. Allerede kl. 8 var der patruljeløb i Gallehus Skov. Der deltog 10 patruljer, og der var 6 opgaver, som skulle løses. »Hiken« var formet som et stjerneløb. Følgende patruljer placerede sig: 1. Glenten, Tønder, 2. Ørnene, Flensborg, 3. Stærkodder, Flensborg, 4. Hjortene, Tønder.

Efter middagsmaden hos kvarterværterne var der march gennem byen med spejderorkestret i spidsen. Vi sluttede af ved statsskolen, hvor resultaterne blev læst op, og hvor lederen af de sydslesvigske spejdere, sekretær Frants Wingender, takkede for den store gæstfrihed, der var strømmet spejdere imøde fra byens befolkning.

Ved 17-tiden gik turen atter mod grænsen. Det sidste, Tønder hørte til gæsterne, var de sydslesvigske spejderses råb:

Slesvig er vor jord —
Danmark er vor mor,
hver spejder er vor bro'r,
SYDSLESVIG!

Skøene blankes i sommerlejren

Præmiekonkurrence!

Den herlige tegning på side 75 stammer fra det norske blad »Spejderen«. Jo mere du kigger på den, jo flere sjove enkeltheder vil du opdage.

Når du har set dig mæt, kan du — efter bedste evne — forsøge at besvare følgende to nærgående spørgsmål:

- 1) Hvor mange spejdere findes der på billedet (der er flere, end du tror!) og
- 2) hvor mange — og hvilke — dyr har tegneren afbildet?

Besvarelsen indsender du til Det Danske Spejderkorps, Fiolstræde 19, K. og mærker konvolutten »Spejderliv«. Du deltager da — hvis du har talt rigtigt — i lodtrækningen om tre gode drengebøger.

Korpskontoret meddeler:

På korpskontoret ligger vi inde med adresser på en norsk og nogle svenske patruljer, som ønsker forbindelse med danske samt flere engelske ønsker om frændetropsforbindelse.

ÆRES SÍDEN

1.KL.SPEJDERE

Svend Estridsens Tropic: Preben Bak Andersen, Erik Bay Christensen, Erik Isø Klærke, Arne Sørensen. — 3. Odense Tropic: Ole Hansen, Svend Hansen. — 1. Assens Tropic: Mogens Jørgensen. — Nybyggerne: Hans Henrik Olrik, Arne Rotne. — 1. Rudkøbing Tropic: Per Leth Møller. — 2. Århus Tropic: P. Knud Ole Rasmussen. — 5. Odense: P. Jørgen Andersen, sp. Karsten Mortensen.

VÆBNERE

Niels Ebbesens Tropic: P. Palle Christensen, Per Munksgaard, Henrik Nielsen, Michael Mikkelsen. — 3. Odense Tropic: Leo Jensen, Flemming Larsen, Henry Petersen, Erik Storm Jørgensen, Kurt Jensen Schmidt, Mogens Svendsen, Jørgen Skov, Erik Birch Nielsen. — 1. Cimbretropic: Svend Gregersen, Hans Stærmosen. — 1. Bølgild Tropic: Børge Rasmussen, Leo W. Hansen. — Nybyggerne: Arne Rotne, Jørgen Jensen. — 1. Rudkøbing Tropic: Frede Hansen. — 1. Brædstrup Tropic: P. E. Sørensen, pa O.

Berg, pa G. Mogensen, pa H. Andersen. — 2. Århus Tropic: P. Hugo L. Andersen. — 5. Odense: P. Jørgen Andersen, sp. Karsten Mortensen.

RIDDERE

Kaperen, 1. Århus Sø: P. Finn Østberg. — 1. Bølgild Tropic: Henri Dinesen, Carl Th. Schmidt. — 1. Assens Tropic: Mogens Jørgensen. — Nybyggerne: Hans Henrik Olrik. — 1. Rudkøbing Tropic: Frede Hansen, Per Leth Møller. — 1. Brædstrup Tropic: P. Kn. Fr. Knudsen, p. K. Schultz. — 2. Århus Tropic: Knud Erik Jølvær. — 5. Odense: Sp. Jørgen Rude, p. Torben Knudsen.

ILDBOR

Frederiksborg Amts Division. Kronborg Tropic: Ta Erik Mikkelsen, skm Gunnar Frederiksen, skm Erik Nielsen. — Prins Hamlet Tropic: Skm Svend Thorlak. — Frederiksborg Tropic: Skm Søren Lintrup. — F. A. D.: Da L. P. Helmer Jørgensen.

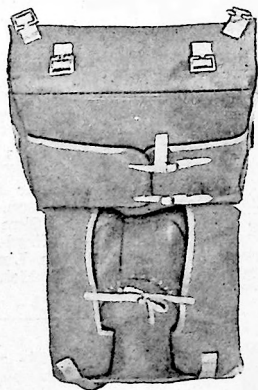

»Ormen hin Lange« — på Langesø på Fyn!

En dag gik fire drenge igennem skoven. Af disse fire er vi tre spejdere i 1. Langesø. Pludselig ser vi, at et fyrretræ er blæst om. Straks får vi den gode idé at lave en båd. Efter at tilladelse var givet, save vi det over og begyndte at hugge i det. Men det nyttede ingenting. Da er der en, der får en god idé: Lad os brænde det ud ved hjælp af ild, ligesom stenalderfolkene.

14 dage efter sejlede vi med båden på søen, og den er nu vort bedste eje. Dens navn er »Ormen hin Lange«.

P. F. Warming, ØRNE.

KIT-KAT

*Det ypperste produkt i dansk
rygsækindustri!*

KIT-KAT ransel har den store fordel, at den kan anvendes lige godt med som uden meis, ligesom dens rektangulære form gør dens rumindhold betydeligt, letter pakning og udpakning, muliggør tæpperulens anbringelse og anvendelig gør ranslen til håndbagage ved hjælp af et håndtag, der ikke skjules selv med tæpperulle påspændt.

KIT-KAT ranslen byder yderligere på den fordel, at man nemt kan komme til indholdet, selv om det ligger underst; man behøver ikke at afspænde tæpperullen. Ranslen har et særligt støvlerum i låget.

KIT-KAT ranslen har tornystrets fordele uden dets ulemper.

KIT-KAT ranslens meis kan påspændes på en brøkdæl af et minut. En let krydsfinérplade i toppen af ranslen gør påspænding af tæppet let og hurtig. Alle remme er af svær engelsk armé-gjort, beslag og spænder er rustfri (gedigen messing).

KIT-KAT ranslen er ideel til hvilket som helst rejsebrug. Er der langt fra stationen til hytten eller hotellet, er **KIT-KAT** ranslen den eneste håndkuffert, der på et øjeblik kan tages på ryggen.

KIT-KAT ranslen er fremstillet af ægte bomuldsdug, alle syninger er dobbelte, der findes ingen åbne sømme, kantebånd i khaki er anvendt overalt. Et særligt enkelt remsystem muliggør, at ranslen kan tilpasses folk i alle højder, således at meisens hofterem kommer til at hvile på det rigtige sted.

KIT-KAT kan med største lethed anbringes på en cykle med bagagebærer.

Kr. 67,50

Det Danske Spejderkorps Depot

København: Nørre Farimagsgade 39

Aarhus: Østergade 26

Odense: Klostervej 19